

Svojemu tiču.

Sedeli smo v družbi veseli, živahni,
Po dolgih letih prijatelji zbrani,
In vino smo pili brez vse bojazni,
Med sabo že dolgo poznani.

Od konca nam molk je trgal pomenek,
A vedno glajše je tekla beseda,
Naposled je vsakdo svoje govoril
Brez vsega vprašanja in reda.

„Oh, kaj sem pretrpel in vse poskusil!“
Glasovi so deli nekteri zamolkli —
„E, káj! Radujmo se zdaj!“ Mogočno
Po mizi so drugi tolkli.

Ti ljubi moj tiček pa mirno si peval,
Kot sam bi prebival na oknu pri meni,
In zdaj in zdaj si veselo pogledal
Iz sobe v svet pomlajeni.

Kaj pač si mislil? — Nič nisi mislil.
Večer je spuščal rosne peroti
Na zemljo tiho — prijatelji moji
Krenili na svoje so poti. —

Ostal sem sam z razbeljeno glavo.
Pihljaj je zunaj veter večerni,
Na hódnik sem stopil in tebe nesel
S seboj, krilatec moj verni.

Na nebu motril sem zvezde srebrne,
A ti si glavico vtaknil pod krila;
O lepši deželi oba sva sanjála,
Da pozna je ura odbila.

In jaz sem se vrnil v svojo sobo;
Zaspan sem na hodniku tebe pozabil,
In komaj sem dobro v posteljo legel,
Že v svate me sèn je povabil.

Vzбудim se zjutraj. — Svinčena glava! —
Razum me trezni bridko ozmerja.
Na hodnik stopim — oh — mesto tebe
Ugledam le nekaj še perja.

Prevrnjena kletka, razmaknjen svilek,
Razkópan pesek, ubita posoda —
Podprl sem glavo z roko tresočo,
In vzdihnil: Kakó te je škoda!

In zopet sem vzdihnil: Počivaj mirno,
Ti, dobri pevec a slabi junaček,
In Bog ne daj, da ne bi še mene,
Kot tebe umoril je — maček!

Anton Medved.

Najhujša kazen.

Nekoč bodem ležal na postelji smrtni
Z upalim licem, z bledimi usti,
Skesán lepetal z osèhlím jezikom:
O Bog dobrotljivi, greh mi odpusti!

V spomin mi pride vse prešlo življenje,
Vse níčeve sanje, zmote, prevare;
O, da mi duše v trenutkih tedanjih
Pod težo grehov obup ne potare!

Z močmi poslednjimi svojih prsij,
Dokler se smrt ne naseli vanje,
Izlijem pred solznimi tolažniki
Slovesno pretèč še trpko spoznanje:

Pravičen sodnik je Gospod zemljanom,
Udarci so razni roke Njegove,
A kazen najhujša za jedno krivdo
V življenju so bile mi — krivde nove.

Anton Medved.